

ชนะทุกข์ ... ด้วยพลังแห่งรัก



แม่...คำนี้คงยิ่งใหญ่สำหรับใครหลายๆ คน แต่อาจบางเบาสำหรับบางคน เราซึ่งกับคำนี้ๆ เมื่อต้องห่างจากบ้านที่เคยอยู่หลายร้อยกิโล มา 9 ปี เพื่อมาเรียน และทำงานไกลห่างจากแม่ ถึงเมืองกรุง สวรรค์บนดินของหลายๆ คนที่อยากมา แต่การห่างอย่างนี้พอคิดถึงหรือเศร้าเรายังได้ยินเสียงตอบกลับมา ได้ยินเสียงแม่ที่ไร้มือกำลังใจทุกที

ตอนที่เข้าพยาบาล แม้การเรียนจะทำให้รู้ถึง ความเจ็บป่วย การเกิด แก่ เจ็บ ตาย แต่เรายังทำใจไม่ได้ แล้ว การที่มาเรียนก็เพราะแม่ขอ อยากรู้ให้เรียน ขอมรับเมื่อมาเรียนไม่ชอบแต่ถ้าถามว่าเรียนได้ไหม ก็เรียนมาได้จนจบทั้งน้ำตา เรายังจำได้ตอนขึ้นฝึกงานบนหอผู้ป่วยชาย จะมีคุณลุงคนหนึ่งที่ต้องเรียกเวลาเห็นหน้าเรา “ปวดทุกที” ให้เอากระโถนมาให้ พร้อมกับ อุจจาระ กองมึนๆ เราอ้วกทุกครั้ง และร้องไห้ทุกวันทำไมต้องเป็นเรา คนเก็บอุจจาระคนอื่นทำไมไม่เรียก นี่หรืออาชีพพยาบาล ขนาดของตัวเองยังไม่กล้ามองเลย **ได้แต่คิดในใจว่าเธอจะอย่างน้อยก็ช่วยให้คนๆ หนึ่งได้ปลดปล่อยความทุกข์** แต่เราก็ไม่เคยบอกแม่ว่าลืกร้องไห้ เพียงแค่หวังว่าจบมาจะได้เงินใช้ทุนให้จบแล้วก็จะลาออก และในที่สุดก็เรียนจบ แม่เห็นเราใส่ชุดพยาบาล ชุดรับปริญญา สมใจแม่ที่ตั้งไว้ จำได้ว่าแม่ยิ้มตลอดเลย เจอใครก็บอกว่าลูกฉันเป็น “พยาบาล”

เราตั้งหน้าตั้งตาทำงานเก็บเงิน 1 เดือน มี 31 วัน เราก็กินทำงานทุกวันหวังว่าจะได้เงิน เอาไปให้แม่เยอะๆ และซื้อรถที่อยากได้ เราสนุกกับการทำงาน ลืมวัน ลืมคืน ลืมกลับบ้าน พอเห็นเงินก็หายเหนื่อย คิดถึงแม่ก็เพียงแค่โทรไปหาขอกำลังใจ แต่สุดท้ายเมื่อกำลังจะใช้ทุนหมด 4 ปี ขณะนั้นเราขึ้นเวรบ่ายดูแลคนไข้อยู่ พอโทรศัพท์มาบอกว่าลูกใจเย็นๆ แม่ไม่สบายนอนโรงพยาบาล ไม่ต้องเป็นห่วง แต่เราทำงานด้วยความไม่มีความสุข อยากกลับบ้าน ดัดสันใจหลังลงเวรบ่าย นั่งรถทัวร์กลับบ้านทันที เราต้องกลืนน้ำตาไว้ทำเหมือนตัวเองเข้มแข็ง เพื่อไม่ให้แม่เห็นน้ำตา สภาพแม่นอนป่วย ปากเขียว ขยับตัวไม่ได้ แม่มองเราแต่แม่พูดไม่ได้ มีเพียงน้ำตาที่ไหล มือแม่อยากเอื้อมมาจับเราแต่แม่ยกไม่ได้ แล้วเราก็กอดแม่ ในที่สุดเราน้ำตาไหล วันนั้นเป็นวันที่รู้สึกว่าร้องไห้จนใจจะขาดมันเป็นอย่างนี้ไม่รู้คืนนั้นทั้งคืนเวลานั้นช่างเนิ่นนานกว่าจะผ่านไปได้ **แม่นอน รพ. อยู่หลายวัน เราทำงานได้ไม่กี่วันก็ต้องกลับไปทำงานตามหน้าที่ ที่หอผู้ป่วยอายุรกรรม ซึ่งลักษณะผู้ป่วยจะเหมือนแม่ ในขณะที่เราดูแลผู้ป่วยเป็นอย่างดี แล้วแม่เราแหละ ใครดูแล ใครจะเช็ดตัว ใครจะป้อนข้าว ใครจะจัดยาให้ ใครจะทำกายภาพให้แม่ ได้แต่ถามตัวเองเสมอว่า “ใคร” ทำให้รู้สึกท้อ และเป็นทุกข์ เคยคิดว่าจะอยู่ได้อย่างไรถ้าไม่มีแม่ เราโตขึ้นทุกวัน แต่มันก็หมายถึงแม่อายุมากขึ้นเรื่อยๆ แม่จะอยู่กับเราได้นานแค่ไหน** เราทำงานดิ้นรนเพื่อให้ได้ off เวรไปดูแลแม่ เวลากลับบ้านจะกลับไปเพื่อเอากำลังใจจากแม่มาทำงานต่อ แต่พอกลับไปคราวนี้ต้องเอากำลังใจไปให้แม่ ทุกครั้งที่กลับมาทำงานที่ กทม. เราจะเห็นแม่นอนที่เก้าอี้ไม้ น้ำในตาแม่ลือเล่อแต่ไม่ไหลออกมาให้ลูกเห็น แต่เรารู้ได้ว่า นั่นคือ น้ำตาของแม่ ณ ขณะนั้น เวลานั้น เรารู้สึกตายไปแล้วครั้งหนึ่ง คือหัวใจ แม่เราร้องไห้เกิดอะไรขึ้น !!!! ทันใดนั้นก็คิดว่าเรายังมีสิ่งสำคัญ คือ วิชาชีพพยาบาล **“โชคดียิ่งที่เราเป็นพยาบาล”** เราจะนำความรู้ที่ได้เรียนมา..มาดูแลแม่ เราได้ปรึกษากับพี่ชาย และตัดสินใจซื้อบ้านรับแม่มาอยู่ใกล้ๆ เพื่อจะได้ดูแล แต่ “แม่บอกว่าให้แม่

กลับไปอยู่บ้านแม่นะ” พร้อมกับทำหน้าที่เสิร์ฟๆ พวกเราก็ได้แต่น้อยใจว่าทำไมแม่ไม่ยอมอยู่ด้วย ซึ่งเราและพี่ชาย
ลืมนึกไปว่า เราคิดถึงแต่ตัวเรา 2 คน แต่ไม่เคยถามแม่ว่าแม่ต้องการไหม เราจึงไม่ห้าม บางครั้งกว่าจะรู้ว่ารักแม่
เราอาจเสียแม่ไปมันคงสายเกินไปที่จะได้ดูแลแม่ จึงตัดสินใจลาออกจากงานที่ทำ ที่แม่ชอบเล่าให้เพื่อนๆ ฟังด้วย
ความภูมิใจว่าลูก ทำงานเป็นพยาบาลได้บรรจุอยู่ที่ รพ. จุฬาลงกรณ์ สภากาชาดไทย แต่วันหนึ่งเราขอแม่ลาออก
เพื่อมาอยู่ดูแล แม่ร้องไห้บอกว่าเพราะแม่หรือเปล่าที่ทำให้ลูกตกต่ำ มาเป็นพยาบาลลูกจ้างชั่วคราว ไม่นั่นคง
เราบอกแม่ว่า ไม่หรอกชีวิตของลูก คือ แม่ ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหน ลูกก็ยังเป็นพยาบาลที่แม่ภาคภูมิใจ ช่วงแรกที่เรา
ย้ายกลับมา มีแค่คนดูถูกว่าเราเป็นได้แค่พยาบาลลูกจ้างชั่วคราว ไม่มีศักดิ์ศรี แต่ด้วยความที่ไม่ท้อ และคิดว่า
ได้ลาภ เสื่อมลาภ ได้ยศ เสื่อมยศ เงินทองของนอกกายไม่ตายก็หาได้ แถมตายไปเอาไปไม่ได้อีก แต่สิ่งที่สำคัญ
คือ แม่ผู้ให้กำเนิดเรา เป็นสิ่งที่มีค่าที่สุดสำหรับชีวิต และในที่สุดเราก็ได้มาทำงานที่แผนกศูนย์สุขภาพชุมชน
รพ. ค่ายสุรนารี เรามีความสุขจังที่ได้ทำงานที่ รพ. แห่งนี้ ได้กลับมาอยู่ดูแลแม่ พาไปหัดเดินที่สวนสาธารณะ
ต่างๆ ที่แม่เดินไม่ได้ ปากเบี้ยว ตัวพอม เราและพ่อจะพุงแม่คนละข้างพาหัดเดิน สูดอากาศบริสุทธิ์ และก็มีสายตา
คนที่มองมากมาย แต่เราก็ไม่ได้สนใจอะไร บ้างครั้งแม่อีกก็ท้อร้องไห้กลัวเดินไม่ได้ เวลาทานข้าวจะหกละเพราะปาก
เบี้ยว เราได้แต่ให้กำลังใจแม่ บอกว่าลูกคนนี้จะทำให้แม่เดินได้เหมือนเดิม จนวันหนึ่งปากแม่เริ่มหายเบี้ยว
ทานข้าวไม่หกละแล้ว เดินได้โดยไม่ต้องพุง เราแอบน้ำตาไหลด้วยความดีใจ **คำถามที่เคยถามตัวเองมาตลอด นีสินะ**
เราได้คำตอบแล้ว คือ “วิชาชีพพยาบาล” ที่แม่อยากให้เราเป็น และตอนนี้อยากจะบอกท่านว่า ไม่ต้องห่วงนะ เรา
รักในวิชาชีพนี้แล้ว อย่างน้อยมันทำให้เราได้มีโอกาสใช้ดูแลท่าน เมื่อเจ็บป่วย และยังเป็นสมบัติอีกชิ้นหนึ่งที่มีค่า
มากที่สุดที่ทำให้เรา ได้นำความรู้ต่างๆ ที่เล่าเรียนมาดูแลผู้ป่วย เพราะเราเคยเป็นญาติผู้ป่วยมาแล้ว ความรู้สึกของ
ความเป็นผู้ป่วยทรมานมาก เราเข้าใจดี ถึงแม้จะไม่ได้อยู่ดูแลผู้ป่วยจนถึงวินาทีสุดท้ายของลมหายใจ แต่ก็ยังมี
ช่วงเวลาดีๆ ที่ได้ดูแลให้ได้ดีที่สุด แค่นี้ก็ภูมิใจแล้ว **คำว่า “ผู้ป่วย” ไม่มีใครอยากได้ และไม่มีใครอยากให้เข้ามาอยู่**
ในช่วงเวลาหนึ่งของชีวิต แต่มันคงเป็นไปไม่ได้ ที่เราจะไม่เป็นผู้ป่วย ไม่มีวันใดที่วันหนึ่งที่เราจะต้องเป็นผู้ป่วย
เป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ ถ้าไม่มีผู้ป่วยก็คงไม่มี “พยาบาล” ไม่มี “หมอ” ไม่มีวิชาชีพอื่นๆ อีกมากมาย
อย่างไรก็ตาม เราจะทำหน้าที่พยาบาลให้ดีที่สุด จะใช้หัวใจในการทำงาน ไม่ใช่เพียงแค่ทำตามหน้าที่ไปวันๆ
และวันที่เราต้องดีใจมากอีกครั้งที่มีหลายๆ คนบอกว่า สิ่งที่ทำถูกแล้ว แม่โชคดียังที่มีลูกสาวเป็นพยาบาล เราแอบ
เห็นแม่ยิ้มด้วยความภูมิใจอีกครั้งหนึ่ง และจากวิชาชีพพยาบาลที่ได้เรียนมา เราได้นำมาดูแลผู้ป่วยอีกมากมาย
เพราะได้ประสบการณ์จริงจากการดูแลแม่ นำไปสู่การใช้ดูแลผู้ป่วยที่ต้องติดตามไปเยี่ยมที่บ้าน ผู้ป่วยเห็นเรา
มักจะร้องไห้ บอกว่าดีใจที่มาเยี่ยม ผู้ป่วยส่วนมากจะท้อแท้ หดหู่ โดยเฉพาะผู้ป่วยมะเร็ง และผู้ป่วยโรคเลือด
เลือดสมอง เราได้แต่บอกว่าขอเพียงแค่นี้ก็กำลังใจ เพราะกำลังใจ คือ ยาวิเศษที่สำคัญที่สุดที่ผู้ป่วยต้องการ

“ขอขอบคุณแม่ที่ทำให้ลูก หนูทุกคน...ด้วยพลังแห่งรัก รักในวิชาชีพพยาบาล
ที่เคยคิดเพียงจะทำไปวันๆตามหน้าที่ แต่ ณ ขณะนี้ ลูกได้ใช้ “วิชาชีพพยาบาล”
ดูแลผู้ป่วยโดยใช้หัวใจของความเป็นมนุษย์
ซึ่งผู้ป่วยสามารถสัมผัสได้ และมีความสุข กับสิ่งสิ่งนั้น คือ กำลังใจ”